

Arrest

**nr. 102 453 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 9 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 13 november 2012.

1.3. Op 21 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van G. N.:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) G.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in Kabul in het jaar 1331 (1952-1953). In het jaar 1356 of 1357 (1977-1978-1979) bent u uit Kabul vertrokken. U verhuisde naar Iran samen met uw vrouw, N.(...) N.(...) (O.V. 7.585.477 en C.G. 12/20220). U bent niet met uw vrouw getrouwd maar haar vader heeft jullie via een ceremonie met elkaar verbonden. Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft u in Iran gewoond. In Iran nam u de naam S.(...) A.(...) aan. U heeft een zoon, P.(...) (ook genaamd M.(...)) en een dochter, R.(...) (O.V.7.570.659 en C.G. 12/19045). Uw dochter is met haar man, S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 7.581.488 en C.G. 12/19338.) in België. Uw zoon, P.(...), verblijft in het Groothertogdom Luxemburg.

Aan de basis van uw problemen ligt uw voorkomen, u bent een Tadzjiek maar de mensen (Soennieten en Tadzjiken) oordelen dat u een Hazara bent omwille van uw uiterlijk. Hierdoor werd u door geen van beide groepen aanvaard. Toen u 17 jaar was leerde u uw vrouw kennen. Er ontstond een vriendschap tussen jullie. Haar ouders lieten haar niet toe om met u te trouwen omwille van uw uiterlijk. U onderhield deze vriendschap voor 10 jaar. Uw vrouw heeft een zus, Z.(...) die gescheiden was. Eén van de burens van uw vrouw, T.(...), en zijn vrouw wilden de zus van uw vrouw meenemen naar Sijarat in de provincie Ghazni om voor haar te bidden. De moeder van uw vrouw stemde hiermee in. T.(...) nam de zus van uw vrouw mee naar zijn regio in Jangi Mangal aan de grens met Pakistan en niet naar Sijarat. In Jangi Mangal heeft hij haar tot zijn vrouw genomen. Na een tijdje heeft T.(...) iemand naar de familie van uw vrouw gestuurd om te zeggen wat er was gebeurd en om hen uit te nodigen naar Jangi Mangal. Uw vrouw haar vader, moeder en zichzelf gingen naar daar, haar broer bleef thuis. T.(...) zijn broer, M.(...), die 50-55 jaar oud is, wou met uw huidige vrouw trouwen. Uit schrik stemde haar vader hiermee in maar hij vroeg wel dat hij naar Kabul om haar hand moest komen vragen. Terug in Kabul kwam uw huidige vrouw u meedelen dat haar vader met u wou spreken. Hij bood u na 10 jaar de kans met uw huidige vrouw te "trouwen". Hij legde haar hand in uw hand en heeft een Kotba (gebed) voorgelezen. U huwde niet officieel. Uw schoonvader zorgde voor een taskara voor uw vrouw. Om problemen te vermijden vond uw schoonvader het beter dat jullie zouden vertrekken. Na 20-25 dagen vertrokken jullie uit Afghanistan naar Iran. Later zijn jullie in Iran te weten gekomen dat de broer van uw vrouw gedood is door T.(...) en zijn familie. Ze waren naar het huis van uw schoonvader gekomen om uw huidige vrouw te zoeken en er was een schermutseling ontstaan waarbij de broer van uw vrouw om het leven kwam. Hun eer was beschadigd en daarom zijn u en uw vrouw, kinderen en kleinkinderen niet veilig in Afghanistan. Jullie zijn uit Iran vertrokken toen jullie een deportatiebevel voor Afghanistan kregen. Op 1 oktober 2012 kwamen jullie aan in België en hebben jullie asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van T.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Afghaans rijbewijs, uw spaarboekje van de Bank Melli Afghan, uw internationaal rijbewijs uitgereikt in Iran, 3 verblijfskaarten uit Iran, uw deportatiekaart uit Iran, een krantenartikel over uw bloemenzaak, 7 foto's van uw bloemenzaak en een medisch attest van u en uw vrouw verkregen in België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaring wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet erkend wordt als vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat de redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, niet meer actueel zijn en niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

U bent meer dan 30 jaar geleden uit Afghanistan vertrokken naar Iran omwille van problemen die u toen in Afghanistan ondervond. U vreest gedood te worden door de schoonfamilie (de familie van T.(...)) van uw schoonzus, Z.(...), omdat uw vrouw, N.(...), oorspronkelijk aan hen was beloofd maar met u is getrouwd. Nadat jullie aan elkaar verbonden werden door uw schoonvader zijn jullie nog voor ongeveer 1 maand in Afghanistan gebleven en gedurende die periode is er niks voorgevallen (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 24 en gehoorverslag N.(...), p. 8). Wat later hebben uw vijanden de broer van uw vrouw gedood en hiermee wraak genomen voor de hen aangedane belediging (gehoorverslag CGVS, p. 13 en N.(...) N.(...) p.5). Men kan dus aannemen dat hun wraak voltrokken is

en ze genoegdoening hebben gekregen. Verdere ontwikkelingen situeren zich bijgevolg enkel op het gemeenrechtelijke domein en kunnen de feiten niet meer binnen de sfeer van de Vluchtelingenconventie brengen. Behalve het feit dat de broer van uw echtgenote gedood werd door uw vijanden heeft u gedurende de 30 jaar nooit meer iets anders vernomen over hen en met betrekking tot uw problemen van weleer (CGVS, p.18) Na 58 (1979) heeft u geen contacten meer gehad met personen in Afghanistan (CGVS, 12). Nieuws over uw eigen familie verkreeg u via personen die u opzochten in Iran. Daarnaast heeft u geen problemen gekend in Iran omwille van uw problemen in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17 en gehoorverslag R.(...), p. 5). U heeft er geen idee van of ze (uw vijanden) u zijn komen zoeken in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 18). U denkt van wel maar dit berust op speculatie bovendien verklaarde u even later dat ze u niet zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 18). U denkt dit is omdat zij van Pashtu origine zijn en hierdoor de zaak niet zouden laten rusten (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). Dit is een veronderstelling die berust op een veralgemening. Het idee dat ze u nog steeds zouden zoeken berust dus op pure speculatie (gehoorverslag CGVS, p. 17,18 en 19). U heeft er verder geen idee van of uw vijanden uw schoonouders hebben willen treffen (CGVS p.19). Volgens uw echtgenote hebben uw vijanden echter nooit haar ouders lastiggevallen (gehoorverslag N.(...), p. 8). Men zou verwachten dat mochten ze u na eremoord op de broer van uw vrouw nog steeds willen treffen ze ook nog uw schoonouders lastiggevallen zouden hebben. Men zou verwachten dat mochten ze u echt willen treffen ze u ook in Iran zouden gezocht hebben en via verwanten te weten zouden zijn gekomen waar u verbleef. U kwam immers ook via via te weten dat de broer van uw vrouw gedood was door uw vijanden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarnaast kan er opgemerkt worden dat de bevolking van Kabul na 30 jaar zodanig veranderd is (door de opeenvolgende conflicten en de oorlog) dat het weinig waarschijnlijk is dat de familie van T.(...) u nog steeds zou kunnen terugvinden, u verklaarde immers zelf dat de mensen die er nu wonen niet meer de mensen van toen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het loutere feit dat de familie van T.(...) zich zou hebben aangesloten bij de taliban (gehoorverslag CGVS, p. en gehoorverslag N.(...), p. 9) wil nog niet zeggen dat ze u en uw familie nog steeds zouden zoeken. Overigens waren de spilfiguren van toen, T.(...) en M.(...), veel ouder dan u (op dit moment zouden ze dus al hoogbejaard moeten zijn), uw echtgenote verklaart dat ze niet eens weet of deze nog leven of niet, ze verklaart nooit meer iets over hen in Iran vernomen te hebben (N.(...) N.(...) p.8,9). U kunt uw beweringen dat u hen nog steeds dient te vrezen met andere woorden niet staven met concrete informatie. In het licht van de verklaringen van uw vrouw en van uw andere verklaringen lijkt het dan ook totaal uit de lucht gegrepen dat u aan het einde van het gehoor plots verklaart dat ze u gedurende al die tijd elke dag opnieuw zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 20), zeker niet gezien het feit dat ze niet meer in Kabul verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uw dochter, R.(...) (C.G. 12/19045) weinig of niks weet over het conflict dat u had in Afghanistan, zo weet ze de naam van T.(...) maar kan ze geen verdere namen noemen en heeft ze er geen idee van waar het conflict zich afspeelde (gehoorverslag 07/11/2012, R.(...), p. 5 en 6). Men zou verwachten dat mocht dit conflict nog steeds aan de gang zijn en werkelijk een probleem voor u en uw familie zou vormen zij hier meer van op de hoogte zou zijn, temeer omdat zij zich beroept op uw problemen (gehoorverslag 07/11/2012, R.(...), p. 5 en 6). Het is bovendien opmerkelijk dat zij dit probleem niet heeft aangehaald bij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst R.(...), p. 3, vraag 5). Het feit dat zij weinig of niks weet en in eerste instantie dit probleem niet aanhaalt ondermijnt de ernst van uw probleem.

U brengt concreet geen gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat u problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zoals bepaald in art 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. U heeft enkel een vermoeden dat ze u nog zouden willen treffen, hetgeen pure speculatie is. U kunt op dit moment geen actuele vrees meer putten uit het familiale conflict dat plaatsvond dertig jaar geleden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw Afghaans rijbewijs toont aan dat u uw rijbewijs hebt gehaald in Afghanistan maar toont niet aan welke problemen u had in Afghanistan. Het bankafschrift van de Bank Melli Afghan toont aan dat u in Afghanistan een bankrekening had maar toont niet aan dat u problemen had. De overige documenten (met name: het krantenartikel, uw internationaal rijbewijs, verblijfskaarten van Iran, deportatiekaart van Iran en de foto's) die u voorlegt tonen uw verblijf in Iran aan maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u ondervond in Afghanistan. Het CGVS betwist niet dat u in Iran heeft gewoond. De medische attesten van u en uw vrouw geven aan dat u en uw vrouw medische problemen hebben maar deze staan los van uw problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent afkomstig uit Kabul. Daarnaast bent u een ondernemend persoon (u richtte uw eigen bedrijf op in Iran en daarna ging u in de immobiëlen werken) en heeft u geen financiële problemen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien blijkt dat Afghanen die terugkeren uit Iran over het algemeen minder aanpassingsproblemen hebben bij terugkeer naar Afghanistan (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van N. N.:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) N.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent ook gekend onder de naam Z.(...). U bent 61 jaar oud. U werd geboren in Kabul. Toen u 28 jaar was bent u vertrokken naar Iran. Na uw vertrek uit Afghanistan bent u niet meer teruggekeerd naar Afghanistan en heeft u in Iran gewoond. U bent (niet officieel) gehuwd met N.(...) G.(...) (O.V. 7.585.472 en C.G. 12/20219). U heeft een zoon, P.(...) ookwel M.(...) genoemd en een dochter, R.(...) (O.V.7.570.659 en C.G. 12/19045). Uw dochter is met haar man, S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 7.581.488 en C.G. 12/19338) hier in België.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw echtgenoot in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw man N.(...) G.(...) (O.V. 7.585.472), dat u hier kan lezen (u roept immers identiek dezelfde asielmotieven in): 'U, N.(...) G.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in Kabul in het jaar 1331 (1952-1953). In het jaar 1356 of 1357 (1977-1978-1979) bent u uit Kabul vertrokken. U verhuisde naar Iran samen met uw vrouw, N.(...) N.(...) (O.V. 7.585.477 en C.G. 12/20220). U bent niet met uw vrouw getrouwd maar haar vader heeft jullie via een ceremonie met elkaar verbonden. Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft u in Iran gewoond. In Iran nam u de naam S.(...) A.(...) aan. U heeft een zoon, P.(...) (ook genaamd M.(...)) en een dochter, R.(...) (O.V.7.570.659 en C.G. 12/19045). Uw dochter is met haar man, S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 7.581.488 en C.G. 12/19338.) in België. Uw zoon, P.(...), verblijft in het Groothertogdom Luxemburg.

Aan de basis van uw problemen ligt uw voorkomen, u bent een Tadzjiek maar de mensen (Soennieten en Tadzjiken) oordelen dat u een Hazara bent omwille van uw uiterlijk. Hierdoor werd u door geen van beide groepen aanvaard. Toen u 17 jaar was leerde u uw vrouw kennen. Er ontstond een vriendschap tussen jullie. Haar ouders lieten haar niet toe om met u te trouwen omwille van uw uiterlijk. U onderhield deze vriendschap voor 10 jaar. Uw vrouw heeft een zus, Z.(...) die gescheiden was. Eén van de burens van uw vrouw, T.(...), en zijn vrouw wilden de zus van uw vrouw meenemen naar Sijarat in de provincie Ghazni om voor haar te bidden. De moeder van uw vrouw stemde hiermee in. T.(...) nam de zus van uw vrouw mee naar zijn regio in Jangi Mangal aan de grens met Pakistan en niet naar Sijarat. In Jangi Mangal heeft hij haar tot zijn vrouw genomen. Na een tijdje heeft T.(...) iemand naar de familie van uw vrouw gestuurd om te zeggen wat er was gebeurd en om hen uit te nodigen naar Jangi Mangal. Uw vrouw haar vader, moeder en zichzelf gingen naar daar, haar broer bleef thuis. T.(...) zijn broer, M.(...), die 50-55 jaar oud is, wou met uw huidige vrouw trouwen. Uit schrik stemde haar vader hiermee in maar hij vroeg wel dat hij naar Kabul om haar hand moest komen vragen. Terug in Kabul kwam uw huidige vrouw u meedelen dat haar vader met u wou spreken. Hij bood u na 10 jaar de kans met uw huidige vrouw te "trouwen". Hij legde haar hand in uw hand en heeft een Kotba (gebed) voorgelezen. U huwde niet officieel. Uw schoonvader zorgde voor een taskara voor uw vrouw. Om problemen te vermijden vond uw schoonvader het beter dat jullie zouden vertrekken. Na 20-25 dagen vertrokken jullie uit Afghanistan naar Iran. Later zijn jullie in Iran te weten gekomen dat de broer van uw vrouw gedood is door T.(...) en zijn familie. Ze waren naar het huis van uw schoonvader gekomen om uw huidige vrouw te zoeken en er was een schermutseling ontstaan waarbij de broer van uw vrouw om het leven kwam. Hun eer was beschadigd en daarom zijn u en uw vrouw, kinderen en kleinkinderen niet veilig in Afghanistan. Jullie zijn uit Iran vertrokken toen jullie een deportatiebevel voor Afghanistan kregen. Op 1 oktober 2012 kwamen jullie aan in België en hebben jullie asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van T.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Afghaans rijbewijs, uw spaarboekje van de Bank Melli Afghan, uw internationaal rijbewijs uitgereikt in Iran, 3 verblijfskaarten uit Iran, uw deportatiekaart uit Iran, een krantenartikel over uw bloemenzaak, 7 foto's van uw bloemenzaak en een medisch attest van u en uw vrouw verkregen in België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw man, N.(...) G.(...) (O.V. 7.585.472). Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend.

Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van N.(...) G.(...) die u hieronder kunt lezen:

'Op basis van uw verklaring wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet erkend wordt als vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat de redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, niet meer actueel zijn en niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

U bent meer dan 30 jaar geleden uit Afghanistan vertrokken naar Iran omwille van problemen die u toen in Afghanistan ondervond. U vreest gedood te worden door de schoonfamilie (de familie van T.(...)) van uw schoonzus, Z.(...), omdat uw vrouw, N.(...), oorspronkelijk aan hen was beloofd maar met u is getrouwd. Nadat jullie aan elkaar verbonden werden door uw schoonvader zijn jullie nog voor ongeveer 1 maand in Afghanistan gebleven en gedurende die periode is er niks voorgevallen (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 24 en gehoorverslag N.(...), p. 8). Wat later hebben uw vijanden de broer van uw vrouw gedood en hiermee wraak genomen voor de hen aangedane belediging (gehoorverslag CGVS, p. 13 en N.(...) N.(...) p.5). Men kan dus aannemen dat hun wraak voltrokken is en ze genoegdoening hebben gekregen. Verdere ontwikkelingen situeren zich bijgevolg enkel op het gemeenrechtelijke domein en kunnen de feiten niet meer binnen de sfeer van de Vluchtelingenconventie brengen. Behalve het feit dat de broer van uw echtgenote gedood werd door uw vijanden heeft u gedurende de 30 jaar nooit meer iets anders vernomen over hen en met betrekking tot uw problemen van weleer (CGVS, p.18) Na 58 (1979) heeft u geen contacten meer gehad met personen in Afghanistan (CGVS, 12). Nieuws over uw eigen familie verkreeg u via personen die u opzochten in Iran. Daarnaast heeft u geen problemen gekend in Iran omwille van uw problemen in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17 en gehoorverslag R.(...), p. 5). U heeft er geen idee van of ze (uw vijanden) u zijn komen zoeken in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 18). U denkt van wel maar dit berust op speculatie bovendien verklaarde u even later dat ze u niet zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 18). U denkt dit is omdat zij van Pashtu origine zijn en hierdoor de zaak niet zouden laten rusten (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). Dit is een veronderstelling die berust op een veralgemening. Het idee dat ze u nog steeds zouden zoeken berust dus op pure speculatie (gehoorverslag CGVS, p. 17,18 en 19). U heeft er verder geen idee van of uw vijanden uw schoonouders hebben willen treffen (CGVS p.19). Volgens uw echtgenote hebben uw vijanden echter nooit haar ouders lastiggevallen (gehoorverslag N.(...), p. 8). Men zou verwachten dat mochten ze u na eremoord op de broer van uw vrouw nog steeds willen treffen ze ook nog uw schoonouders lastiggevallen zouden hebben. Men zou verwachten dat mochten ze u echt willen treffen ze u ook in Iran zouden gezocht hebben en via verwanten te weten zouden zijn gekomen waar u verbleef. U kwam immers ook via via te weten dat de broer van uw vrouw gedood was door uw vijanden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarnaast kan er opgemerkt worden dat de bevolking van Kabul na 30 jaar zodanig veranderd is (door de opeenvolgende conflicten en de oorlog) dat het weinig waarschijnlijk is dat de familie van T.(...) u nog steeds zou kunnen terugvinden, u verklaarde immers zelf dat de mensen die er nu wonen niet meer de mensen van toen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het loutere feit dat de familie van T.(...) zich zou hebben aangesloten bij de taliban (gehoorverslag CGVS, p. en gehoorverslag N.(...), p. 9) wil nog niet zeggen dat ze u en uw familie nog steeds zouden zoeken. Overigens waren de spilfiguren van toen, T.(...) en M.(...), veel ouder dan u (op dit moment zouden ze dus al hoogbejaard moeten zijn), uw echtgenote verklaart dat ze niet eens weet of deze nog leven of niet, ze verklaart nooit meer iets over hen in Iran vernomen te hebben (N.(...) N.(...) p.8,9). U kunt uw beweringen dat u hen nog steeds dient te vrezen met andere woorden niet staven met concrete informatie. In het licht van de verklaringen van uw vrouw en van uw andere verklaringen lijkt het dan ook totaal uit de lucht gegrepen dat u aan het einde van het gehoor plots verklaart dat ze u gedurende al die tijd elke dag opnieuw zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 20), zeker niet gezien het feit dat ze niet meer in Kabul verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uw dochter, R.(...) (C.G. 12/19045) weinig of niks weet over het conflict dat u had in Afghanistan, zo weet ze de naam van T.(...) maar kan ze geen verdere namen noemen en heeft ze er geen idee van waar het conflict zich afspeelde (gehoorverslag 07/11/2012, R.(...), p. 5 en 6). Men zou verwachten dat mocht dit conflict nog steeds aan de gang zijn en werkelijk een probleem voor u en uw familie zou vormen zij hier meer van op de hoogte zou zijn, temeer omdat zij zich beroept op uw problemen (gehoorverslag 07/11/2012, R.(...), p. 5 en 6). Het is bovendien opmerkelijk dat zij dit probleem niet heeft aangehaald bij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst R.(...), p. 3, vraag 5). Het feit dat zij weinig of niks weet en in eerste instantie dit probleem niet aanhaalt ondermijnt de ernst van uw probleem.

U brengt concreet geen gegevens naar voor waaruit zou kunnen blijken dat u problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiare bescherming zoals bepaald in art 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. U heeft enkel een vermoeden dat ze u nog zouden willen treffen, hetgeen pure speculatie is. U kunt op dit moment geen actuele vrees meer putten uit het familiale conflict dat plaatsvond dertig jaar geleden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw Afghaans rijbewijs toont aan dat u uw rijbewijs hebt gehaald in Afghanistan maar toont niet aan welke problemen u had in Afghanistan. Het bankafschrift van de Bank Melli Afghan toont aan dat u in Afghanistan een bankrekening had maar toont niet aan dat u problemen had. De overige documenten (met name: het krantenartikel, uw internationaal rijbewijs, verblijfskaarten van Iran, deportatiekaart van Iran en de foto's) die u voorlegt tonen uw verblijf in Iran aan maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u ondervond in Afghanistan. Het CGVS betwist niet dat u in Iran heeft gewoond. De medische attesten van u en uw vrouw geven aan dat u en uw vrouw medische problemen hebben maar deze staan los van uw problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent afkomstig uit Kabul. Daarnaast bent u een ondernemend persoon (u richtte uw eigen bedrijf op in Iran en daarna ging u in de immobiëlen werken) en heeft u geen financiële problemen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien blijkt dat Afghanen die terugkeren uit Iran over het algemeen minder aanpassingsproblemen hebben bij terugkeer naar Afghanistan (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, voeren verzoekers aan dat de ingeroepen motieven de bestreden beslissingen niet kunnen dragen en de beslissingen worden gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid. Vervolgens ondernemen zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij op dit moment geen actuele vrees meer kunnen putten uit het familiale conflict dat plaatsvond dertig jaar geleden en zij enkel een vermoeden hebben dat ze hen nog zouden willen treffen, hetgeen pure speculatie is, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) de door hen voorgelegde documenten bovenstaande vaststelling niet kunnen wijzigen daar deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de problemen die zij ondervonden in Afghanistan en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul, van waar verzoekers afkomstig zijn, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekers betogen dat de cultuur in Afghanistan totaal verschillend is van onze westerse cultuur en dat een bloedvete gedurende tientallen jaren kan blijven bestaan en zelfs kan overgaan op een volgende generatie. Dit houdt in dat een bloedvete wél actueel kan blijven en zelfs na dertig jaar een bloedige heropleving kan kennen. Bijgevolg zouden zij nog steeds een mogelijk slachtoffer kunnen zijn van geweldplegingen door de familie van T. en M. als zij – zij het na dertig jaar – naar Afghanistan terugkeren, aldus verzoekers. Zij vervolgen dat niet kan gesteld worden dat door de dood van verzoeksters broer de wraak voltrokken is en dat de familie van T. en M. genoegdoening gekregen heeft waardoor er voor hen geen gevaar meer zou zijn. Verzoekers wijzen erop dat de wraak van T. en M. en hun familie zich niet richtte tegen verzoeksters broer maar tegen hen. Verzoeksters broer werd gedood toen T. en zijn familie van het haar ouderlijk huis waren getrokken op zoek naar haar. Er ontstond een schermutseling waarbij verzoeksters broer om het leven kwam. Volgens verzoekers was het waarschijnlijk zelfs niet de bedoeling om verzoeksters broer te doden. Het feit dat de familie van T. en M. hen niet is komen opzoeken in Iran, is volgens verzoekers weinig relevant. Het feit dat er niets gebeurd is tijdens de periode dat zij in Iran waren, neemt volgens verzoekers niet weg dat zij opnieuw in gevaar zouden zijn als ze terug in Afghanistan waren. Ook het feit dat de familie van T. en M. verzoeksters ouders met rust gelaten heeft, houdt niet in dat zij verzoekers zelf niet meer zou willen treffen. Verzoekers benadrukken in dit verband dat de bloedvete niet gericht is tegen verzoeksters ouders maar tegen hen zelf en hun nakomelingen. Tot slot wijzen verzoekers erop dat de familie van T. en M. zich heeft aangesloten bij de taliban. Dit houdt volgens verzoekers het gevaar in dat de taliban alles in het werk zullen stellen om hen te doden. De taliban hebben een uitgebreid inlichtingennetwerk en voor hen zou het niet moeilijk zijn om hen op het spoor te komen eens ze terug in Afghanistan zouden zijn, aldus verzoekers. Zij voegen hieraan toe dat de taliban geen enkel respect voor mensenrechten hebben en zij iemand zouden doden louter en alleen omdat er een vete is tussen iemand van hun leden en een bepaalde familie. Verzoekers menen dat zij geen enkel ogenblik meer veilig zijn zodra zij terug in Afghanistan gaan wonen.

De Raad stelt vast dat verzoekers met een dergelijk betoog geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers in wezen tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van vermoedens en speculaties van hunnentwege en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel deze bevindingen niet ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat de wraak van de familie van T. en M. gericht is tegen hen en niet tegen hun familieleden, kunnen zij niet overtuigen. Immers, zo de familie van T. en M. werkelijk dermate in de eer zou zijn gekrenkt omdat verzoekster aan hen was beloofd doch met verzoeker is getrouwd, dat

zij dertig jaar na de feiten verzoekers nog steeds zouden willen doden, acht de Raad het niet plausibel dat zij niet tevens hun wraak zouden hebben gericht op verzoeksters familie en in het bijzonder op verzoeksters vader. Hij is immers diegene die de huwelijksbelofte heeft verbroken. Verzoekers maken doorheen hun verklaringen evenwel geen gewag van concrete problemen die verzoeksters vader zou hebben ondervonden. Verzoekster verklaarde integendeel uitdrukkelijk dat hun belagers haar ouders nooit hebben bedreigd (gehoor CGVS, p. 8).

Zo de familie van T. en M. zich daadwerkelijk zou hebben aangesloten bij de taliban en de taliban dan ook alles in het werk zal stellen om hen te doden, kan overigens niet worden ingezien waarom men verzoekers niet in Iran zou gezocht hebben indien men hen echt na al die tijd nog zou willen treffen. Er kan immers worden aangenomen dat het voor de taliban, die zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift beschikken over een uitgebreid inlichtingennetwerk, niet zo moeilijk is om hen op het spoor te komen, zelfs in Iran. Dat verzoekers aldus gedurende dertig jaar geen problemen meer hebben ondervonden met de familie van T. en M., laat niet toe aan te nemen dat zij actueel nog vergeldingsacties dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten, laat staan ontkrachten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoekers niet als vluchtelingen kunnen worden erkend blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Blijkens verzoekers hun verklaringen zijn zij afkomstig uit de stad Kabul. Dit wordt in de bestreden beslissingen niet betwist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betogen dat in de bestreden beslissingen wordt toegegeven dat, hoewel er in Kabul geen 'open combat' wordt gevoerd, er wel degelijk 'asymetrische aanvallen' voorkomen en dat de stad lijdt onder aanslagen met 'Improvised Explosive Devices', meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen. Zelfs indien deze aanslagen hoofdzakelijk gericht zouden zijn tegen 'high profile' doelwitten, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissingen, houdt dit geweld volgens verzoekers toch een uitermate ernstige bedreiging in voor de inwoners van Kabul. Zij zijn van oordeel dat er duidelijk sprake is van een 'ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenland gewapend conflict' zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wat volgens hen inhoudt dat zij recht hebben op subsidiaire bescherming.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted' (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS